

[Anker Jørgensen.]

demokratiet har vist velvilje og imødekom-
menhed over for de krav, som tiden stiller;
det var derfor, vi indgik forliget i februar
måned. Men det har vist sig, at den rege-
ring, der startede så glad og så oplagt, se-
nere blev træt og uoplagt, ja, næsten stille-
stående i de sidste to døgns forhandlinger.
Man åbnede ganske enkelt ikke op.

Derfor vil jeg sige: det er ikke socialdemo-
kratiets ønske, at denne situation skulle
ende i valg, men vi kan på den anden side,
som også vores ordfører, hr. Per Hækkerup,
har sagt, ikke gå ind for den dagsorden, der
er foreslået, vi må stemme imod den ud fra
de erfaringer, vi har haft i det sidste par
døgn.

Jeg håber alligevel, at regeringen, hvis
den skulle blive opfordret til det, virkelig vil
vise forhandlingsvilje. Sent er bedre end
aldrig.

Jens Peter Jensen (V):

Selv for et for tiden midlertidigt medlem
af det høje ting er det ejendommeligt i
denne skønne forårs morgenstund at opleve
et ting, der arbejder på den måde, som det
foregår her. Det efterlader i befolkningen
indtryk af nogle snakkemaskiner, efterlader
indtryk af mennesker, der vil behandle vig-
tige statsanliggender på et tidspunkt, hvor
de fleste er så trætte, at de ikke kan se en
flue på en væg. Og så laver man dagsorde-
ner og forskellige ting, indfortolker det ene
og det andet i det.

Hvorfor dog ikke skære tingene ud i pap?
Det, der bør ske i denne morgenstund, er
dette, at hr. Hilmar Baunsgaard og andre,
der gerne vil have knyttet forhandlingstrå-
dene, står frem med en idé om, at vi vel kan
bruge nogle timer her i løbet af det døgn, vi
er inde i.

Der er jo ingen grund til at holde skjult
for hinanden, at det er en parlamentarisk
situation, vi befinder os i nu, som kan ende
med, at vi om nogle få minutter får at vide,
at dette folketing opløses, at der udskrives
valg. Det er jo det, der er situationen. Men
der er ikke ret mange medlemmer i det høje
ting, der føler, at det er den rigtige løsning
på situationen. Hvis det imidlertid skulle gå
sådan, så ønsker jeg forinden at få sagt et
par ting. Der er den ene gang efter den an-
den henvist til, at regeringen kun har 22

mandater bag sig. Man skal ikke prøve på at
skabe den forestilling, at den regering, der
udgik af sidste valg og den folketingssam-
mensætning, der kom, var en regering, der
ikke duede. Den fremstilling kunne man
måske have fået folk til at tro på for nogle
få dage siden; men den regering har fremlagt
en politik, der er indhold i, der er sammen-
hæng i. Kald den højtærede finansminister
stædig, det vil han ikke føle som et skælds-
ord, men glem ikke den tale, som den højt-
ærede finansminister holdt her ved frem-
sættelsen af de forslag, der her er til behand-
ling. Det var ikke blot en lang tale, det var
også en stor tale, og der var sammenhæng i
den. Det med stædigheden kunne vi måske
komme et stykke vej med i løbet af nogle
timer, men jeg appellerer altså til, at man
prøver på at få forhandlingstråden taget op,
for ellers går vi herfra med en lidt flov for-
nemmelse, og den er overordentlig velberet-
tiget.

Ib Christensen (DR):

Retsforbundet har gang på gang rettet en
skarp kritik mod regeringen for støjhed. Vi
har også rettet en skarp kritik mod andre
partier for en tidvis mindst lige så støj-
hed. Alle ved, at for retsforbundet er det
ikke det afgørende, hvem der sidder på ta-
buretterne, eller hvem der leder lovgivnings-
arbejdet. Vi har vores forslag om en magi-
stratsregering som en effektiv form for le-
delse og en ledelse, der kan skabe parlamen-
tarisk stabilitet.

For så vidt angår det dagsordensforslag,
der er fremsat af centrum-demokraterne, er
vi 100 pct. enige i det første, nemlig at tids-
punktet ikke er inde til at standse lovgiv-
ningsarbejdet, idet alvorlige problemer kræ-
ver hurtig indskriden. Jeg kan derfor på
retsforbundets gruppes vegne sige, at så-
fremt regeringen selv mener, selv har tillid
til, at den er i stand til at lede lovgivnings-
arbejdet, så kan vi godt støtte det fremsatte
dagsordensforslag.

Morten Lange (SF):

I går aftes var det store bededags aften.
Min fornemmelse var, at regeringen ikke
havde nogen hveder med; den havde bragt
noget usædvanlig tørt brød som sit bidrag
til en såkaldt økonomisk reform i Danmark.
Nu er det blevet store bededags morgen, og